

Svend Jørgensen: Jeg takker den højtærede minister for hans oplysninger og for det noget betingede tilsagn om, at han vil have opmærksomheden henvendt på det spørgsmål, jeg her har fremdraget. Men jeg kan ikke undlade i denne forbindelse at spørge: Hvorfor har man nu egentlig ladet Rødby havn komme i allersidste række med hensyn til minestrygning? Jeg ved godt, at den højtærede forsvarsminister ikke har noget ansvar i så henseende, men spørgsmålet melder sig uvilkårligt, fordi jeg er vidende om, at Rødby havns administrator, hr. overingeniør Svendsen i vandbygningsdirektoratet, siden marts måned har forhandlet om den private rute, jeg har omtalt, og har udarbejdet den kontrakt med det private selskab, som nu ligger til godkendelse i trafikministeriet. Jeg er også vidende om, at hr. overingeniør Svendsen for flere måneder siden har henvendt sig i marineministeriet om en minestrygning netop med henblik på en eventuel international rute. Derfor undrer det mig noget, at man alligevel har ladet denne minestrygning komme i allersidste række, endogså på den måde, at Rødby havn ikke engang blev placeret mellem de 5—6 projekter, hvorom man har tilskrevet ansøgerne, at de først kommer i betragtning næste år.

Man må bøje sig for de argumenter, den højtærede forsvarsminister nu fremfører vedrørende minestrygningsmateriellets tilstand. At dette eftersyn er absolut nødvendigt, er forståeligt. Det er også forståeligt, at minestrygning er dyrere og mindre effektiv i vintermånederne. Men jeg vil alligevel, idet jeg henholder mig til det noget betingede løfte, som den højtærede minister gav i slutningen af sin tale, meget henstille, at man alligevel prøver, om ikke dette arbejde kan optages så betids, at minestrygningen — det er kun 7 $\frac{1}{2}$ sømil, det drejer sig om — kunne være foretaget inden 1. april 1951 eller i hvert fald inden påske, hvor man kan regne med, at denne trafik sætter ind.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, for at han som ordfører for forslagsstillerne kan fremsætte et tidligere anmeldt lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Oluf Pedersen): I loven af 1922 om statsafgifter af faste ejendomme blev det fastsat,

at ejendomsskyld skulle opdeles i grundskyld og ejendomsskyld, det vil sige, ejendomsskyld er i denne forbindelse den samlede ejendomsskyld minus grundværdien og væsentlig bygningsværdi. Denne ejendomsskyld blev beskattet med en promille, der var $\frac{2}{3}$ af grundskyldpromillen, dog at der blev givet et fradrag i ejendomsskyldværdien eller i bygningsværdien forud for denne påligning af $\frac{2}{3}$ af grundskyldpromillen.

I loven om kommunale ejendomsskatter af 1926 gælder tilsvarende om kommunale bygningskatter. Her er promillen fastsat til $\frac{3}{4}$ af grundskyldpromillen, og for amtskatternes vedkommende er promillen senere fastsat til $\frac{3}{5}$ af grundskyldpromillen. Den gældende lov nr. 188 af 1933 har beholdt disse bestemmelser.

Det lovforslag, som jeg på mit partis vegne skal fremsætte her i dag, går for det første ud på, at den ejendomsskyld, der skal svares, hverken til stat, kommune eller amtskommune for nogen ejendom kan stige udover, hvad der betales i 1950—51. Det vil sige, at der ikke skal svares af den høje værdiansættelse, som fremkommer af den vurdering, der finder sted i denne tid, ligesom det vil medføre, at al nybygning fritages. Vort forslag er her på linie med det forslag, der er fremsat af det radikale venstre, og med forslag, der var bebudet af den afgåede socialdemokratiske regering.

Udover dette foreslår vi, at kommunen får ret til at påligne øget grundskyld, og at forholdet mellem grundskyld- og ejendomsskyldpromillen ophæves, så at der på dette område gives kommunalt selvstyre, og det foreslås på linie hermed, at overgangsbestemmelserne vedrørende hovedstaden, overgangsbestemmelser, der bruges til begrænsning af byrden på faste ejendomme i hovedstadskommunerne, ophæves. Ligeledes foreslår vi, at den begrænsning, der er i loven af 1933 med hensyn til købstæderne, bortfalder. Der gælder ikke sådanne begrænsninger for landkommunernes vedkommende, og her forbliver man altså ved det bestående, bortset fra, at ejendomsskylden ikke kan stige, og at promilleforholdet kan ændres. Vi har her i landet et ikke ubetydeligt tilsvær af grundskyld i dag, ca. 205 mill. kr. i 1949—50, hvoraf de 167 mill. kr. betales til kommunerne. Af disse 167 mill. kr. svares de 150 mill. kr. i landdistrikterne dels til sognekommunerne og dels til amtskommunerne, medens der i købstæderne og hovedstaden tilsammen til kommunerne kun svares ca.